



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: D. V. T., v České republice bytem A.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Praha 1,
Opletalova 1417/25

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem Praha 4,
nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2018, č.j. MV-36908-4/SO-2018

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 6. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“)

doručenou dne 22. 6. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2018, č.j. MV-36908-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 27. 11. 2017, č.j. OAM-1868-49/ZR-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce žalobu odůvodnil dvěma žalobními body.
3. V prvním žalobním bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesprávné užití zákonného ustanovení, které nebylo možné na případ žalobce použít. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které se však vztahuje na případy, kdy bylo vydáno povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu, což ale není případ žalobce. Jak vyplývá i ze spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, žalobci bylo v roce 2003 uděleno povolení k trvalému pobytu z důvodu toho, že byl rodinný příslušník občana EU, na který rozhodně nelze použít § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ale musel by být použit § 871 zákona o pobytu cizinců. Toto flagrantní pochybení správních orgánů způsobilo fatální nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Ve druhém a třetím žalobním bodu žalobce namítal, že napadá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-37, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“* Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-34, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobně: *„Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“* Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku je Nejvyšší správní soud vymezil

následovně: „Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“ Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.“ Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR svoji družku L. T. T-, nar....., st. př....., se kterou vychovává jejich nezletilou dceru L. D. N. L., nar....., st. př..... Žalobce má povolení k trvalému pobytu již od roku 2003, tj. více než 15 let, za kterých se plně integroval do společnosti. Nezletilá dcera je ve věku, kdy potřebuje po svém boku svého otce, jakožto hlavu rodiny, a nic na tom nemění, že krátkou dobu došlo k jejich odloučení. V současnosti se žalobce o dceru vzorně stará a vypomáhá manželce s její výchovou. Nedostatečné posouzení přiměřenosti v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy je zcela zřejmé, že skutečnost, že žalobce má povolen trvalý pobyt přes 15 let, má zde svoji rodinu, je tak podstatným faktorem, že by zrušení povolení k trvalému pobytu znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale i jeho celé rodiny, což žalovaná nedostatečně posoudila.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná uvádí, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
6. Žalovaná dále uvedla, že dne 6. 10. 2016 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v průběhu řízení a ani v odvolání nenamítl, že by na něj měl být aplikován jiný důvod, resp. jiná skutková podstata pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu než výše uvedená. Sám žalobce v řízení zdůrazňoval pouze rodinné vazby k občanům třetích zemí (družka, dítě – občané V. s. r.) a nijak nezmínil, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce získal povolení k trvalému pobytu

dne 29. 12. 2003 pouze jako občan třetího státu, neboť Česká republika byla přijata do Evropské unie až dne 1. 5. 2004. Z žaloby není nijak zřejmé, v čem mělo konkrétně spočívat porušení žalobcových procesních práv a v jakém rozsahu a s jakými následky bylo negativně zasaženo do jeho procesních práv, když mj. mu bylo prvoinstančním orgánem dne 10. 10. 2017 umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí obsahovalo řádně poučení o podání odvolání. Předmětem řízení vedeného s žalobcem bylo zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, což je předmět shodný jak u občanů třetích zemí (§ 77 zákona o pobytu cizinců), tak i u občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků (§ 87l zákona o pobytu cizinců). Pokud jde o konkrétní důvod, resp. skutkovou podstatu, pro kterou má být zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, žalobcova závažná trestná činnost, za níž byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 2 T 3/2015 ze dne 21. 1. 2016 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 12 To 24/2016 ze dne 26. 4. 2016 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 24 měsíců a k peněžitému trestu 45 000 Kč za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu podřaditelným pod více skutkových podstat. V případě občana třetího státu se jedná o důvod podřaditelný pod § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, v případě občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka se jedná o důvod ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V obou případech se pak rovněž posuzuje dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgány v případě žalobce posoudily jak skutečnost, že žalobcovo pravomocné odsouzení českým soudem za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 24 měsíců je důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, tak shledaly, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nevyvolá nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná se domnívá, že žalobce mohl uplatňovat v řízení svá práva, popř. namítat jejich porušení v odvolání.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 23. 4. 2019

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

8. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č.j. 57 A 84/2018-69, žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl.
9. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č.j. 6 Azs 154/2019-43, výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání dne 17. 12. 2019

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních podáních. Žalobce ohledně prvního žalobního bodu odkázal na právní názor vyslovený Krajským soudem v Plzni v jeho rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č.j. 57 A 109/2018.

VII.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

A.

13. Soud neshledal důvodným první žalobní bod.
14. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, (resp. byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky), za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
16. Vzhledem k tomu, že právě citovaná ustanovení zákona o pobytu jsou obsahově shodná, vedla by aplikace obsahově shodného ustanovení k obsahově shodnému výsledku. Postup podle toho či onoho ustanovení by tak sám o sobě nemohl vést k příznivějšímu rozhodnutí pro žalobce. Námitka žalobce tak neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
17. Nedůvodným je i odkaz žalobce na právní názor vyslovený Krajským soudem v Plzni v jeho rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č.j. 57 A 109/2018. Tento právní názor se vztahoval k právní úpravě ve znění do 17. 12. 2015, přičemž v nyní souzené věci nebyla aplikována právní úprava ve znění do 17. 12. 2015.

B.

18. Soud neshledal důvodným ani druhý a třetí žalobní bod.
19. Podstatným obsahem napadeného rozhodnutí byly závěry žalované o tom, že to byl žalobce, kdo se nedopustil úmyslného trestného činu, a proto si měl být vědom toho, že svým jednáním ohrožuje realizaci jeho rodinného a soukromého života a důsledky jeho jednání mají vliv i na jeho blízké, na území České republiky se nenacházejí žádní jeho rodinní příslušníci, kteří by na něm byli pobytově závislí, žalobce si měl být vědom toho, že svou dlouhodobou drogovou trestnou činností ohrožuje i budoucnost svého nezletilého dítěte, s ohledem na věk a poměr let, které žalobce strávil ve své domovské zemi a na území České republiky, si nevytvořil takové společenské a kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu, žalobce neovládá český jazyk, což svědčí o nedostatečné integraci do české společnosti, své rodiče navštěvuje v zemi původu, a proto je zřejmé, že si udržuje vazby kulturně blízké zemi jeho původu a rovněž vazby na zemi původu, vzhledem k pobytu ve vězení si žalobce nemohl vytvořit ochrany

hodné ekonomické hodnoty, ze skutečnosti, že žalobce páchal drogovou trestnou činnost vyplývá, že není na území České republiky dostatečně ekonomicky integrován, napadené rozhodnutí neznámá zákaz pobytu žalobce na území ani zákaz styku žalobce s jeho dítětem a družkou, žalobcova družka má vlastní výdělek a s dítětem žalobce na žalobci nejsou závislí, ani družka žalobce neovládá český jazyk a má v zemi původu rodinné vazby, které udržuje, tudíž i ona a jejich společné dítě mohou žít v zemi jejich společného původu, družka s jejich společným dítětem dlouhodobě pobývají na území Spolkové republiky Německo, nejsou tedy integrováni do české společnosti, po dobu pobytu žalobce jeho družka s dítětem uvykli odloučení od žalobce, vztah žalobce s jeho družkou je oslaben tím, že jeho družka má další dítě s jiným mužem, o kterém žalobce při výsledku nevěděl, což svědčí o nedostatečně zakořeněném jeho vztahu s družkou, družka sice projevila zájem o přestěhování se ze Spolkové republiky Německo do České republiky, avšak rodina se odstěhovala neznámo kam, přičemž u dcery žalobce, která je ve školním věku, nebylo zjištěno, že by plnila školní docházku na území České republiky, žalobce v odvolání neprokázal, že by na území žil s družkou a jejich dítětem, což bylo jeho povinností, když o povinnosti prokázat svá tvrzení byl řádně poučen v oznámení o zahájení řízení, tvrzení, že má na území sociální, kulturní a ekonomické vazby a spoustu přátel žalobce v odvolání nijak blíže nespecifikoval ani nedoložil, délku pobytu žalobce na území a jeho rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, kterým bylo spáchání závažné drogové trestné činnosti, přičemž z důvodu závažnosti a rozsahu úmyslné drogové trestné činnosti převažuje zájem české společnosti na ochranu před žalobcem nad zájmem na jeho rodinný a soukromý život.

20. Napadené rozhodnutí se zabývá všemi zjištěnými skutečnostmi majícími vztah k posouzení otázky „*přiměřenosti z hlediska zásahu správních rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince*“, uvádí, jaké skutečnosti byly prokázány a jaké nikoli, stejně tak jako závěr o tom a proč není možné správní rozhodnutí považovat za „*nepřiměřené*“. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť se vypořádává se všemi podstatnými okolnostmi případu.
21. Podle § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
22. Jak vyplývá z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se zabývala všemi podstatnými skutečnostmi, které v případě žalobce vyplynuly v průběhu správního řízení. Žalovaná posuzovala „*závažnost nebo druh protiprávního jednání*“, když odkázala na „*úmyslnou drogovou činnost*“, „*délkou pobytu žalobce a jeho věkem*“, když dospěla k závěru, že ani tyto nevedly k vytvoření takových společenských a kulturních návyků, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu, „*povahou a pevností jeho rodinných vztahů*“ a „*ekonomickými poměry*“ žalobce, jakož i společenskými a kulturními vazba navázanými na území a intenzitou vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Žalovaná se zabývala nejen poměry žalobce na území České republiky, tak poměry družky žalobce i jejich nezletilého dítěte, když poukázala na ekonomickou soběstačnost družky žalobkyně, její dlouhodobý pobyt na území Spolkové republiky Německo i skutečnost, že by dcera žalobce na území České republiky navštěvuje základní školu. Nelze tedy dospět

k závěru, že by žalovaná pochybila při výkladu neurčitého právního pojmu „*přiměřený zásah do soukromého a rodinného života*“ či „*nezohlednila všechna judikaturou dovozená kritéria přiměřenosti*“.

23. Dlužno na tomto místě doplnit, že pokud měl žalobce za to, že se správní orgány měly zabývat konkrétně něčím dalším, bylo na něm, aby tyto skutečnosti nejen tvrdil ale i prokázal. A samozřejmě následně v soudním řízení konkrétně formulovanými žalobními námitkami zpochybnil.
24. Pokud jde o tvrzení žalobce o tom, že „*má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR svoji družku L. T. T., nar....., st. př....., se kterou vychovává jejich nezletilou dceru L. D. N. L., nar....., st. př....., žalobce má povolení k trvalému pobytu již od roku 2003, tj. více než 15 let, za kterých se plně integroval do společnosti, nezletilá dcera je ve věku, kdy potřebuje po svém boku svého otce, jakožto hlavu rodiny, a nic na tom nemění, že krátkou dobu došlo k jejich odloučení, v současnosti se žalobce o dceru vzorně stará a vypomáhá manželce s její výchovou*“, je nezbytné uvést, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že by měl na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, že by zde měl svoji družku a že by s ní vychovával jejich nezletilou dceru, že by se plně integroval do společnosti, ani to, že se o dceru vzorně stará a vypomáhá manželce s její výchovou. Pokud žalobce tyto skutečnosti neprokázal, nemohla k nim žalovaná jakkoli přihlížet.
25. Žalovaná na tuto skutečnost ostatně výslovně upozornila, s připomenutím povinnosti tvrdit a prokázat svá tvrzení, v obsahu napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že neprokázal, že by na území žil s družkou a jejich dítětem a že má na území sociální, kulturní a ekonomické vazby a spoustu přátel. Dlužno doplnit, že v průběhu správního řízení krom dlouhodobého pobytu družky žalobkyně a jejich společné dcery na území Spolkové republiky Německo, nebylo zjištěno, že by rodina společně žila na území České republiky a jejich dcera, že by zde navštěvovala základní školu.
26. Žalovaná tak nemohla při „*vážení*“ konkurujících si zájmů přihlížet k těmto žalobcem neprokázaným skutečnostem.

VIII.

Rozhodnutí soudu

27. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

IX.

Odůvodnění neprovedení důkazů

28. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X.

Náklady řízení

29. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu